

"Čo to, dočerta, je?" muž sa neveriacky pozeral cez okno svojej vesmírnej lode. Viacero lodí bolo spojených do jedného celku. "Aha, tam to v strede bude tá stanica."

Na centrále Vesmírnej akadémie vied našli túto stanicu pod značením "funkčná". Ale keďže už dvesto rokov nedostali z nej hlásenie, mal ju ísť preskúmať.

"Tu Alex. Hlásim, že som dorazil k stanici J4I6T2. Stanica nejaví známky života. Avšak je tu veľa lodí poprípajajúcich na túto stanicu."

"Bud'zte opatrný, Alex!" vysielaciačka šušťala, no dalo sa jej rozumieť.

"Najprv ju preskúmam zvonka!"

Vysielaciačka sa odmlčala. Alex sa obliekal do skafandru. Skontroloval palivo. Aj keď to nevyzeralo ďaleko, od jeho lode to mal niečo vyše kilometra. Báľ sa priblížiť, priestor na manévry mu totiž komplikovali rôzne pozapájané lode do vedeckej stanice.

Posledný nádych. Prilba. Odčerpanie tlaku z prechodovej miestnosti. Tri. Dva. Jeden. Štart.

Sila malého impulzu ho vysotila von. Tu nemôže použiť hlavný motor. Po pár metroch už zapol hlavný ťah. V dostatočnej vzdialenosti spomalil. a jemnými impulzmi doplával k stanici. Prvé okno bolo zarosené. Vodné vločky a kryštáliky naznačovali, že stanica zmrzla zvnútra. Ale prečo?

Miernymi odrazmi skackal po stanici ako veľká kobyľka. Okna boli všetky zahmlené. Dohnútra nevidel. Preskúmal kúsok z najbližšej lode. Výsledok bol rovnaký.

"Akadémia? Tu Alex. Som prilepený zvonku na stanici. Stanica vyzerá byť mŕtva. Podobne ako ostatné lode má zľadovateľé okná, a dovnútra nie je vidieť. Ľudí som nevidel! Vrátim sa na loď. Spojím lode, no zostanem v skafandri!"

"Možno nastal na stanici výbuch. Nejakou trhlinou unikol vzduch. Pripojené lode tak nič netušili. A bum! Unikol im vzduch," vysvetlenie z vysielaciačky znelo logicky. So vzduchom unikla aj teplota. Všetko sa tak ponorilo do mrazivého ticha. Vesmírny umelec vykreslil na okná obrazce z vody vyzrážanej zo vzduchu. Zahalil tak vnútro lode ako závoj na truhle.

Alex sa pripojil svojou loďou na jednu z krajných lodí. Staničné doky boli už všetky obsadené ako vypredaný futbalový zápas. Čakala ho teraz vesmírna prechádzka zamrznutou krajinou týchto lodí. Pousmial sa. Táto zbierka by bola vhodná do múzea.

Ľudia boli zmrazení. Nevyzerali ako mŕtvoly, ktorým vesmír vycicia život behom sekundy. Odmeral teplotu. Čakal tri kelviny a zrazu namerl tých kelvinov dvesto. Nejakou teplotou na vesmírny mejdan. Trhlinka tu nebola. Jednoznačne to potvrdil aj rozbor atmosféry. Ten až na malé promile bol rovnaký vo všetkých lodiach.

"Čo sa tu udialo?" chlapík z Akadémie bol netrpezlivý.

"Neviem," hlas prezrádzal údiv. "Vyzerá to tu síce na náhle zmrazenie, ale je tu až dvesto kelvinov."

"Dvesto?"

"Hej! Ľudia píšu, pozerajú počítače, čo ja viem ešte, čo robia. Vyzerajú, akoby by len teraz pred chvíľou zaspali!"

"To nie je možné."

"Neviem ako zistiť, čo sa tu udialo. Idem do stanice. Tam pohľadám príčinu. Vyzerá to, že ona je príčinou toho všetkého."

Rozhovor skončil. To ticho ho znervózňovalo. Možno nejaká príšera napadla stanicu, kde si urobila hniezdo. Nie. To by pojedla ľudí, či ich ohlodala. Navyše všetok známy život potreboval teplotu aspoň dvestopäťdesiat kelvinov.

Stanica vyzerala ako zo staroveku vesmírnych lodí. Možno len prehrdzavel štít. A trhlina bola tak malinka, že únik vzduchu i tepla nebol rýchly. Tým pádom ľudí zakonzervovalo, no nezmrazilo razom ako keď kat utne hlavu.

Tu boli obytné časti, tu spoločné priestory.

"Haló? Prešiel som celú stanicu, ale nič zvláštne som nenašiel. Pozriem ešte laboratoria, potom sa ohlásim."

"Ak nič nenájdete, zničte stanicu. Ľudia sú aj tak dávno po smrti. Nikto ďalší sa už nemusí stať obeťou tej vesmírnej mučiarnie."

"Rozumiem!"

Pomaly vchádzal do laboratória. Mal pocit, že je tam akosi veľa zmrazenej pary.

"Á!" zbadal postavu asi štvorročného dievčatka. Ložilo po štyroch. Za ním dospelý muž. Asi otec, pomyslel si.

Pozrel na počítač.

PROCES ZMRAZOVANIA SPUSTENÝ!

Alex nechápal.

"Akadémia? Čo skúmala táto vededecká stanica?"

"Počkajte!" Akadémia sa odmlčal. Po chvíli sa znova ozvala: "Mám tu napísané, že výskum života v kryogénnych podmienkach!"

"Do riti!"

"Stalo sa niečo?!"

"Už mi to dáva zmysel. Ako sa vypína ten sprostý počítač?"

"Aký počítač?"

"Ten, čo má na starosti zmrazovanie. Ten vôl ho zapol a išiel sa hrať za dcérou! Hovado sprosté!"

Rukavice boli príliš náročné na komunikáciu s počítačom. Pohl'adal si nejaký predmet hrúbky prsta. Tých pár minút, čo budú ľudia ešte kryogenne zmrazení už nejakto prežijú. On aj tak musí vydržať to párhodinové rozmrazovanie. Keby ich postavil pred radiátor, ľudí by to rovno zabilo.

"K-k-t-o-s-i?" mladý vedec sa koktavo ozval.

"Alex. Poslali ma na túto stanicu skontrolovať, prečo ste sa dvesto rokov neozvali."

"D-d-v-e-s-t-o rokov?"

"Plus minus spacebus! Viete mi povedať, čo sa udialo?"

"N-n-neviem. P-P-os-s-l-e-dne, čo si pamätám bolo, že som spustil kryogenny proces. Zbadal som svoju dcéru. Ale bola tu taká hmla, že som ju nevedel nájsť!"

Dcérka sa tiež prebrala. Nechápala, kto je ten cudzí ujo, s ktorým sa otecko rozpráva.

"Ja som hladná!" začala kričať.

"Asi hľadala kuchyňu!" poznamenal Alex.

"Neviem, ako je to možné. Viete. keď sa narodila, tak nám všetci gratulovali cez GalaXNet. Až na jednu sprostú vedkyňu, ktorú som pár dní predtým skritizoval za jej nevedecké maniere. Tá nás varovala, že keď bude mať štyri roky, tak všetci zmrzneme na dvesto rokov."

"A predpoveď sa jej splnila!"

"To áno. A pritom sme si dávali pozor, aby dcérka nemohla odísť zo svojej izby."

"Ja som ši poštavila leblík!" ozvalo sa zo zdola od vedcových nohavíc. Malá tvárička sa tak nevinne tvárila, že sa na ňu nedalo ani hnevať.

"To už je teraz jedno. Žijete, a to je najdôležitejšie. Pozrite, ľudia z ostatných lodí sa sem schádzajú. Viete čo? Oslavme to jednou spoločnou párty!"

Párty na seba nenechala dlho čakať. Opäť žijú, aj keď omnoho, omnoho neskôr ako keď ich zmrazilo.

Alex sa po oslave rozlúčil. Úloha vyriešená. Môže sa ihneď spokojne vrátiť na svoju Akadémiu.

